

AZ ANGOLSZÁSZ GAZDASÁG JÖVŐJE

A KÖZTUDATBAN ANGLIA és az Egyesült Államok mint a liberális gazdasági rendszer orthodox hívei szerepelnek, akik hűek maradtak ehhez a gazdasági elvhez akkor is, amikor nagy népek főleg Európában régen letértek erről az útról. Ilyen határozottan ezt persze nem lehet állítani, mert a két angolszász államban hosszú évek óta sok minden történik, ami a liberalizmus gazdasági rendszerével nem egyeztethető össze. Ámde ha történt is eltávolodás ettől az elvtől, ez messze elmarad az európai fejlődéstől és pedig nemcsak a gyakorlatban, hanem elvi téren, a kormányok és a közvélemény meggyőződésében is. Most azonban főleg Angliában erős áramlat lépett fel, amely, bár szociálpolitikai gyökerei vannak, kihatással van az ország egész gazdasági rendszerére és ha ezek a törekvések megvalósulnak, Anglia is erősen el fog távolodni a háború előtti liberálisabb rendszertől. Az Egyesült Államokban is mutatkoznak hasonló tünetek. Vezető tényezők kijelentései legalább is ilyen következtetéseket engednek Angliára és az Egyesült Államokra egyformán kötelezőek az Atlantic Charta szociálpolitikai megállapításai is. Itt többek között ezt olvassuk: A két kormány arra törekszik, hogy gazdasági téren az összes nemzetek együttműködését létrehozza, hogy ezáltal mindenki számára kedvezőbb munkafeltételeket, gazdasági fellendülést és szociális biztonságot teremtsen. Olyan békét akar egyben az Atlantic Charta, amely biztosíték abban a tekintetben, hogy minden ország minden lakosa félelem és nélkülözés nélkül élhesse le életét.

Anglia szociálpolitikai rendszerére, ügylátszik, döntő kihatással lesz az a tervezet, amelyet Sir William Beveridge dolgozott ki a kormány megbízásából. A Beveridge-terv nem más, mint a társadalombiztosításnak igen messzemenő rendszere. Munkanélküli biztosítást, aggkori nyugdíjat, családi segélyt, és természetesen betegségelleni biztosítást is javasol Beveridge, de mindezt olyan mértékben, hogy ezeknek a szolgáltatásoknak élvezetében minden angol ember valóban nyugodt lehetne, hogy élete folyamán nem lesz nélkülözésben része. Magának a tervezetnek tisztán szociálpolitikai jellege van. Feltűnést azért keltett, mert Angliában az állami szociálpolitika aránylag fejletlen volt, ami egyrészt a liberális gondolkodásra, másrészt az angol nép aránylag magasfokú jólétére vezethető vissza, amely nem tette olyan égetően szükségessé az ilyen irányú állami gondoskodást. Ehhez hozzá kell vennünk, hogy a munkanélküli segélyt már régen bevezették és a társadalom részéről charitatív alapon számtalan szociálpolitikai intézkedés eddig is megtörtént. A nagy feltűnés másik oka, amire már utaltunk, hogy a terv rendkívül messze megy. A gazdasági rendszert a Beveridge-terv nem érinti közvetlenül. Mas kérdés persze, hogy ilyen hatalmas szociálpolitikai rendszert lehet-e a régi liberális gazdasági rend érintetlen fenn tartásával megvalósítani? A Beveridge szociálpolitikai tervezete körül kialakult diszkusszió azonban csakhamar a teljes foglalkoztatottság, vagyis a munkanélküliség kérdését vetette fel, és voltak, akik szemrehányást tettek Beveridgenek, amiért nem itt fogta meg a kérdést. Beveridge könnyen védekezhetett, mondván, nem ez volt a feladata, azonban ezt a kérdést már nem lehetett levenni a napirendről és azóta szinte uralja az angol közvéleményt. A februári képviselőházi vita alkalmával, amely tudvalegőleg a kormány szempontjából nem folyt le simán, maga a kormány tagja, Sir John Anderson mutatott rá arra, hogy a munkanélküliség megszüntetése, vagyis a teljes foglalkoztatottság a tulajdon-

képpen cél. Szerinte ez rejlik a Beveridge-terv mögött is. Ezért felvetette a kérdést, nem volna-e helyesebb előbb ebbe a problémába elmélyedni és annak megoldását előkészíteni, mielőtt a Beveridge-tervet véglegesen elfogadják.

Még mielőtt a Beveridge-terv parlamenti vitája megkezdődött volna, Morrison belügyminiszter a nyilvánosság előtt foglalkozott a jövő gazdasági rendszerével. Egy múlt év decemberében tartott beszédében utalt arra, hogy a teljes foglalkoztatottság és a lakosság kielégítő életszintjének biztosítása érdekében valószínűleg szükséges lesz a gazdasági élet állami ellenőrzésének sok olyan intézkedését megtartani, amely a háború alatt bevált. Az olyan iparágakat, amelyek az ország szempontjából nagy jelentőséggel bírnak és bizonyos fokig monopóliumszerű jellegük van, fejtegette Morrison, mint pl. a vegyi, a vas és acélipar, igen alapos állami ellenőrzésnek kell majd alávetni. Közepes és kis vállalatok számára a gyáripár terén még mindig elég alkalom fog kínálkozni magángazdasági tevékenység folytatására. Ezeknél az állam legfeljebb a munkafeltételek megtartását ellenőrizné.

Az angol munkáspárt, amelynek egyébként az említett Morrison is tagja, egy múlt év márciusában szerkesztett emlékiratában azonosítja magát az Atlantic Chartával és Roosevelttel gazdasági békecéljaival, majd rámutat arra, hogy a háború előtt gazdasági egyedek magánhaszonra való törekvésük-nél nem vették figyelembe a közérdeket. Ennek most meg kell változnia. Az állami beavatkozás rendszerét fenn kell tartani mindaddig, amíg az újjáépítési tervek megvalósultak és mindenkinek megfelelő munka biztosítva van. Ez az emlékirat, bár a munkáspárt szerkesztette, sokkal óvatosabb az állami beavatkozás követelésének felállításánál, mint volt nyolc hónappal később a kormány egyik tagja, Morrison belügyminiszter. Ebből is látható, milyen fejlődésen ment keresztül az angol közvélemény alig egy év alatt.

Köztudomású, hogy az angol egyházak rendkívül élénk szerepet visznek a közéletben és a háború kül- és belpolitikai kihatásaival behatóan foglalkoznak. Figyelmük természetszerűleg a jövő gazdasági berendezésére is kiterjed. London püspöke az itt ismertetett kérdésben a következőképpen foglalt állást: Mivel számtalan körülmény a társadalmi életbe való alaposabb beavatkozásra kényszerít, fontos, hogy a beavatkozás terjedelmét és esetenkénti jogosultságát szigorúan ellenőrizzük. Az állami beavatkozás szükségességét elismeri London püspöke, mindössze biztosítékot akar szerezni abban a tekintetben, hogy nem haladja meg a szükséges mértéket.

Maga az érdekelt nagyipar sem tudta kivonni magát az angol közvélemény hatása alól és sietett a kérdéshez állást foglalni. Míg az amerikai gyárosok méltatlankodtak a szociálpolitikai áramlatok miatt, amiről még szó lesz, addig az angol gyárosok igyekeznek ebbe az új áramlatba bekapcsolódni. Elgondolásaik nagyjában megfelelnek a közvélemény alapfelfogásának, de természetesen arra törekcsenek, hogy saját érdekeiket is a lehetőség szerint érvényre juttassák. Múlt év novemberében erős visszhangja volt 120 vezető angol gyáros emlékiratának, amelynek tárgya „a nagyipar számára egy nemzeti politika megalapozása.“ Nekünk szokatlan ez a cím, a szerzők azonban benne kifejezésre akarták juttatni, hogy nem a nagyipar külön érdeke vezeti őket, hanem az egyetemes közérdek, tehát hajlandók annak érdekében áldozatokat hozni. Az emlékirat a háború utáni gazdasági rendszernek a nagyipart érdeklő kérdéseivel foglalkozik. Szó van benne az iparnak az államhoz, a munkássághoz és a fogyasztókhoz való viszonyáról. A kérdést hivatáscsoportok szervezésével, vagyis korporációs alapon, szeretnék megoldani. Ezeknek kellene a termelést irányítani, az árakat szabályozni, a piaco-

kát és a munkafeltételeket rendezni. Kihangsúlyozzák az ipar felelősségét a munkássággal és a fogyasztókkal szemben. Az emlékiratnak az alap gondolata, hogy a nagyipart a köz szolgálatának a szelleme kell hogy vezérelje. A 120 gyárosnak ez a kiállása egy új gazdasági szellem érdekében általában jó benyomást tett a közvéleményben, de a hivatáscsoportti szervezet gondolatát némi bizalmatlansággal fogadták. Így a Times egy cikkében rámutatott arra, hogy ilyen gazdasági csoportok rendkívül hatalmas szervezetekké válhatnak, amelyeknek működését csak a legszigorúbb állami ellenőrzés mellett lehetne megengedni. Aggályait főleg az Angliában uralkodó demokratikus politikai rendszer védelmében hozza fel, amelyet bizonyos fokig veszélyeztetve lát egy korporációs gazdasági szervezet megalakulása «esetén».

Míg a fent ismertetett 120 gyáros emlékirata csak mintegy magánszorgalomból készült, addig az angol kereskedelmi miniszter felszólítására az angol gyáripar szövetsége, „Federation of British Industries“, egy emlékiratot dolgozott ki a háború utáni gazdasági rendszerről, amely ezen szervezet hivatalos felfogását képviseli. Ennek az emlékiratnak is vezető gondolata, hogy a magángazdaság a közösséggel szembeni kötelességének nem tulajdoníthat kisebb jelentőséget, mint saját jogai érvényesítésének. A továbbiakban beismeri, hogy a gazdasági tényezők a múltban érdekeiket túlságosan egyoldalúan érvényesítették és nem vették figyelembe azoknak az egész népre való kihatásait. Ez egyébként Angliában mindenkinek a felfogása, aki kritikus szemmel ellenzi a háború előtti gazdasági viszonyokat és a háború után egészségesebb és igazságosabb gazdasági rend megvalósítását tartja szükségesnek. Hasonló szellemben nyilatkozott a kereskedelmi kamarák szövetsége is. Maga a konzervatív Times ugyancsak hasonló húrokat penget meg, rámutatva a magángazdaság politikájának gyenge oldalaira, amelyeket ki kell küszöbölni, hogy az Atlantic Charta szellemében nagyobb szociális biztonságot és a széles néprétegek számára magasabb életszínvonalat lehessen biztosítani.

A Beveridge-terv a szociális biztonságot elsősorban a társadalombiztosítás megfelelő megszervezésével akarja elérni, aminek pénzügyi feltételei vannak, az érdeklődés központjába azonban mindinkább a teljes foglalkoztatottság kérdése kerül. Ez ma a jövő társadalmi és gazdasági rendjének központi problémája Angliában. Maga Beveridge is egyik beszédében arra utalt, hogy a tömeges munkanélküliség megszüntetése érdekében mindenekelőtt a produktív gazdasági erőforrások megszervezésére van szükség. Ennek szerinte viszont előfeltétele, hogy tudjuk, a gazdasági életnek melyik területe lesz a magángazdaság számára fenntartva, ő is világosan látja tehát a teljes foglalkoztatottság és az állami beavatkozás közötti összefüggést. Az előbbi csak úgy lehet elérni, ha az utóbbi határfokát ismerjük.

Ennek az évnek az elején Sir Kingsley Wood a kormány nevében a parlamentben nyilatkozatot tett, mikor is a kivitel fellendítését és a teljes foglalkoztatottság megvalósítását jelölte meg mint Nagy-Britannia legfontosabb gazdasági célkitűzését a háború után. Az átmeneti időben pedig szerinte is szükséges lesz a gazdasági élet nagyfokú állami ellenőrzésére. Igaz, hogy Morrisontól eltérőleg, Sir Kingsley Wood az állami beavatkozással kapcsolatban csak átmeneti időről beszél. Lehet, hogy a kormányon belül különböző felfogások érvényesülnek abban a tekintetben, hogy a teljes foglalkoztatottságot milyen mérvű állami beavatkozással kell majd biztosítani és milyen sokáig kell majd a cél érdekében fenntartani. A közvetlen jövő azonban Wood miniszter szerint is az erős állami beavatkozás jegyében fog állani. Mellékesen meg akarjuk jegyezni, hogy Morrison belügyminiszternek éppen társadalom- és gazdaságpolitikai felfogása miatt rendkívül erőssé vált a pozíciója az angol politikában, az ő nézetének tehát mindig erősebb a visszhangja és valószínűleg a súlya is, mint olyan kormányfőfő, aki tartózkodóbb ebben a kérdésben.

A teljes foglalkoztatottság technikai megoldásának január második felében a Times egy elsőrendű szakember tollából szentelt két tanulmányt, de a kérdéshez vezércikkben maga a szerkesztőség is állást foglalt. Már a gyáriparosok elfogadták azt a tételt, hogy a munkanélküliséget oly módon kell megszüntetni, hogy a kormány bizonyos határok között maga gondoskodik munkaalkalmak létesítéséről. Ha ez sem volna elegendő, akkor szerintük magát az ipart kellene szubvencionálni, hogy az több munkást foglalkoztathasson. A Times szakértője szerint a közvélemény elfogadta Maynard Keynesnek azt a megállapítását, hogy a munkanélküliséget csak messzemenő állami beruházások útján lehet megszüntetni. Ennek szerinte viszont előfeltétele a tőkebefektetések ellenőrzése, a hullámzások kiküszöbölése és a tőke közérdekű irányítása. A másik feltétel a külkereskedelmi mérleg kiegyensúlyozottsága, ami a fizetési eszközök és a bevétel ellenőrzésével jár együtt. Nyíltan be kell vallani, fejtegeti tovább a tanulmány szerzője, hogy a magára hagyott, vagyis nem irányított magánvállalkozás és a teljes foglalkoztatottság nem egyeztethető össze egymással. Hogy mennyire komolyan veszik Angliában ezt a kérdést, ez abból is kitűnik, hogy ez a tanulmány a teljes foglalkoztatottságnak egyben a gazdasági életre, a munkás és munkaadó viszonyára, sőt a szakszervezetek politikai hatalmára való kihatásával is foglalkozik.

Az itt ismertetett kimerítő anyagból minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy Angliában mind a vezető tényezők, mind a közvélemény el van határozva arra, hogy a háború után olyan gazdasági és társadalmi rendet épít ki, amely messze eltávolodik a laissez-faire liberális politikájától, amely pedig eddig legalább elvben az angol gazdasági rendszer alapja volt. Maga a Beveridge-terv, bár egy társadalombiztosítási rendszer felvázolására szorítkozik, nem valósítható meg a nélkül, hogy ugyanakkor az állam messzemenően be ne avatkozzék a gazdasági életbe. Ahhoz, hogy jóformán az egész lakosság valamilyen formában bekapcsolódjék a társadalombiztosításba és adott esetben annak haszonélvezője legyen, elengedhetetlen, hogy a munkanélküliséget messzemenően korlátozzák. Hiszen tömeges munkanélküliség esetében ez a társadalombiztosítási rendszer egyszerűen nem volna képes feladatának megfelelni, mert pénzügyi alapja egy-kettőre kimerülne, nem volna tehát abban a helyzetben, hogy az igényjogosultaknak megfelelő segélyeket juttasson.

A kormány és a közvélemény az Egyesült Államokban is mind nagyobb érdeklődést mutat a háború utáni gazdasági rendszer kérdése iránt. Vezető tényezők kijelentéséből világosan lehet arra következtetni, odaát is tisztában vannak azzal, miszerint a háború előtti gazdasági rendszer fenn nem tartható, ha nem akarják magukat a munkanélküliséggel járó ezer társadalmi és politikai veszélynek kitenni. Ott azonban nem alakult ki egységes és határozott közvélemény a kérdés körül, mégkevésbé mondható, hogy az állami beavatkozás elvét végleg elfogadták volna. Sőt, egyes tényezők határozottan szembe fordulnak az angol törekvésekkel. Így például a newyorki pénzhatalmasságok orgánuma, a Wall Street Journal egy alkalommal egyenesen megtámadta Angliát az ott érvényesülő gazdasági és szociális áramlatok miatt, amelyek szerinte végre is a gazdasági élet állami ellenőrzéséhez vezetnek, ami viszont az Egyesült Államok gazdasági struktúrájára is kihatással lenne. Ugyancsak élesen állást foglalt a háború utáni állami beavatkozás gondolata ellen az amerikai gyáriparosoknak egyik vezető egyesülete. Támadásuk központjában a „szociálpolitikusok“ állottak, akik a gyáriparosok szerint az ő különböző terveikkel az egyéni kezdeményezést és az egész magángazdasági rendszert veszélyeztetik. Az elégedetlen gyáriparosok egyik vezető alakja Henry Kaiser hajógyáros, aki ma rendkívül népszerű ember, mert a hajógyártás terén rekordot ért el, aminek a hadviselés szempontjából nagy jelentősége van. Henry Kaiser azonban tisztában van vele, hogy a tiltakozás egymagában nem vezet célhoz, hanem az érdekelteknek maguknak kell a szociálpolitikusok vitorláiból kifogni a szelet és ezért ő maga is egy messzemenő gazdasági és szociálpolitikai tervezetet állított fel.

Kaiser mozgalmanak a hatása alatt a vezető gyárosok egy bizottságot alakítottak, amelynek célja a háború után várható gazdasági nehézségek kiküszöbölése. A bizottság felfogása szerint a szabad vállalkozást, vagyis a régi rendszert csak úgy lehet megmenteni, ha a gazdasági élet maga gondoskodik a munkanélküliség megakadályozásáról. Ennek a módja viszont az ipar nagymérvű összefogása lenne. Henry Kaiser tervének megvalósítása esetén a gazdasági élet tulajdonképpen automatikusan kerülne oda, ahonnan ő vissza szeretné tartani. Az amerikai közvélemény mindig ellene volt a tőke nagymérvű koncentrációjának; egy ilyen ipari koncentráció, még ha ez alkalommal egy közérdekű cél érdekében történne is, állami ellenőrzés nélkül nem volna elképzelhető. Sőt, a cél érdekében egyenesen szükséges volna az állami támogatás. Ez azonban már is a magánvállalkozás rendszerétől való eltávolodást jelentené.

Az Egyesült Államokban az állami beavatkozásnak bizonyos pszichológiai akadályai vannak. Az amerikai mythos még nem vesztette el teljesen hatékonyságát, ennek alapját pedig mégis csak az erők szabad játéka képezi. *Roosevelt* annak idején a New Deal megvalósításánál nemcsak ellentétes gazdasági érdekekbe ütközött, amelyek terveit keresztették, hanem ebbe az amerikai mythosba is, amely egyáltalán lehetővé tette a gazdasági hatalmasságoknak, hogy harcukat *Roosevelt* törekvéseivel szemben erkölcsileg alátámasszák. A New Deal állami pénzek kiadása útján akart munkaalkalmat teremteni. Az állami beavatkozás mérve azonban alig haladta meg azt az állapotot, amely az európai liberális-demokratikus államokban akkoriban ezen a téren fennállott.

Ezzel az amerikai szemlélettel számolt *Roosevelt* elnök még 1933-ban, amikor tiltakozott az ellen, hogy a kormány különböző válságellenes intézkedéseit mint a gazdasági élet állami ellenőrzését magyarázzák. 1938-ban még azt állította, hogy a központi ellenőrzés nem kedvez a tömegtermelésnek. Azok az emberek, úgymond, akik a kormányépületeken belül vagy kívül a szabad verseny növekvő akadályait aktív vagy passzív módon támogatják, borzszító felelősséget vállalnak magukra. *Roosevelt* programja abban az időben a haszonra dolgozó magánvállalkozás fenntartása, a szabad verseny biztosítása volt. Néhány évvel később az elnök békecéljai között azonban már az a követelés is szerepel, hogy mindenki számára, aki dolgozni akar, munkaalkalmat és mindazok számára, akik gazdaságilag nem érzik magukat biztonságban, biztonságot kell teremteni. Ez év januárjában a kongresszusnak küldött üzenetében ezeket a gondolatokat még határozottabban fejezte ki. Ha majd a haditermelést a békegazdálkodás fogja felváltani, fejtegette *Roosevelt* elnök, mindenkinek joga lesz ahhoz, hogy állandó munkaalkalmat találjon. A mi fiatalságunk azt kívánja, hogy egész életére biztosítékot kapjon abban a tekintetben, hogy nem fog gazdaságilag szükségét szenvedni. Az amerikaiaknak ez a nagy kormánya, folytatta, kell hogy ezt a biztosítékot megteremtse és meg is fogja teremteni.

Henry Wallace, az Egyesült Államok alelnöke is előszeretettel foglalkozik ezekkel a kérdésekkel. A jövő gazdasági rendjének felvázolásában azonban még továbbmegy, mint maga *Roosevelt*. Wallace programjában a munkanélküliség teljes megszüntetése, az összes munkaerők teljes foglalkoztatása a nemzeti jövedelem lehető legmagasabb fokán szerepel. Erről szerinte a magánvállalkozásnak és a kormánynak közösen kell gondoskodnia, ez közös kötelességük. *Roosevelt* 1933-ban még tiltakozott a gazdasági élet állami beavatkozása ellen, Wallace alelnök 1942 decemberében viszont már arról beszél, hogy az Egyesült Államok sem a spekuláció által kiváltott konjunktúrát, sem az azt szükségszerűen követő összeomlást nem

engedhetik meg maguknak többé. Ő az árellenőrzést a békeidőben is fenn kívánja tartani. Ha a háború idején mindenki számára lehet munkát találni, mondotta Wallace, miért ne volna ez a béketermelés idején is lehetséges?

Csak még egy tényezőt akarunk idézni) Thomas Deweyt, New-York állam új kormányzóját, aki az 1944-es elnökválasztásnál a republikánus párt elnökjelöltje lesz. Dewey újévi beszédében többek között a következőket mondotta: A mi társadalmunknak a maximális termelés elérése révén a munkaerők teljes foglalkoztatásáról kell gondoskodnia. Ez eddig csak a háborúban sikerült. Azonban ennek békében is lehetségesnek kell lenni.

A felsorolt adatokból kétséget kizáróan megállapítható, hogy mind Angliában, mind az Egyesült Államokban a munkanélküliség megszüntetése a háború utáni gazdasági élet központi problémája lesz, amivel mindkét országban már ma igen élénken foglalkoznak. Angliában tisztában vannak ennek a törekvésnek összes következményeivel, elsősorban azzal, hogy ezt a célt csak a gazdasági életbe való messzemenő állami beavatkozással lehet elérni. Amerikában még nem vonták le ilyen világosan a felállított követelés, a teljes foglalkoztatottság programjának minden következményét. Nem mintha ott a kérdés megoldása nem vezetne szintén szükség-szerűen az állami beavatkozáshoz, vagy odaát más kivezető utat ismernének. Csak arról lehet szó, hogy az amerikai közvélemény még nem barátkozott meg olyan mértékben az állami beavatkozás gondolatával, mint az angol és ezért az illetékesek nem foglalkoznak olyan behatóan a teljes foglalkoztatottság kérdésének ezen oldalával.

Még csak két szempontra akarunk rámutatni, amelyek tárgykörünkkel szorosan összefüggnek. Az egyik, hogy az angolszász tényezők világosan látják: csak egy békés és gazdaságilag kiegyensúlyozott nemzetközi élet teszi lehetővé saját célkitűzéseik megvalósítását. Vagyis, nincsen sok reményük arra, hogy egy nyugtalan) háborgó világban, ahol a gazdasági élet is erős hullámnak van kitéve, el lehessen érni a békebeli teljes foglalkoztatottság állapotát. Ezért számtalan mérvadó nyilatkozat hangzott el, amely ezt a két kérdést összekapcsolja és ezért ez okból is kívánja a nemzetközi élet békés újjárendezését. A másik szempont az új gazdasági és társadalmi rendszernek kihatása az érvényben levő demokratikus politikai rendszerre. Svájcban különösen Wilhelm Röpke, akinek közgazdasági elmélete a harmadik útról ma világszerte ismert, valósággal apostoli hévvel igyekszik a népeknek bebizonyítani, hogy a demokrácia és az állami beavatkozás rendszere összeférhetetlenek, s hogy az előbbi szükségszerűen magával hozza a demokrácia bukását. Ezzel szemben sem az angol, sem az amerikai közvéleményben nem tapasztalható semmiféle nyugtalanság. Ott mintha ez a kérdés, ez az összefüggés nem is léteznék. Pedig nem állíthatjuk, hogy az angolszászok nem törődnek politikai rendszerük jövőjével és hogy azt könnyen feláldoznák bármilyen kedvező gazdasági rendszernek. A Timesnek állásfoglalása a 120 angol gyáros javaslata ügyében elég bizonyíték arra, hogy még konzervatív tényezők sem gondolnak az érvényben levő politikai rendszer megváltoztatására.

TÖRÖK ÁRPÁD